

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1366/2021
17.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3372/20 од 21.12.2020. године, на седници одржаној 17.06.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3372/20 од 21.12.2020. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3372/20 од 21.12.2020. године.

Образложење

Први основни суд у Београду, пресудом П1 2905/19 од 20.08.2020. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужена да исплати тужиоцу на име разлике од исплаћене до припадајуће плате за период од августа 2016. године до августа 2019. године, одређене новчане износе, са законском затезном каматом (све ближе одређено у ставу првом изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужена да у име и за рачун тужиоца уплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање и доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање за период од 23.08.2016. године до 31.08.2019. године (став други изреке). Обавезао је тужиоца да накнади туженој трошкове парничног поступка у износу од 33.750,00 динара у року од осам дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом принудног извршења (став трећи изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж1 3372/20 од 21.12.2020. године, потврдио је пресуду Првог основног суда у Београду П1 2905/19 од 20.08.2020. године (став први изреке) и одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), оценио да ревизија тужиоца није изузетно дозвољена.

Према образложењу побијане другостепене пресуде, у конкретној ситуацији је тужена у утуженом периоду исплату плате по коначном и правноснажном решењу од 29.04.2008. године уредно вршила, а тужилац до закључења главне расправе пред првостепеним судом није доставио доказе да се туженој обраћао писаним захтевом ради измене утврђеног износа плате у складу са повећањем плате у јавном сектору која су у међувремену вршена, којима тужилац није био обухваћен и на које сматра да има право, те је према оцени тог суда правилан закључак првостепеног суда да тужбени захтев за исплату разлике плате са каматом је неоснован, као и за уплату разлике доприноса за обавезно социјално осигурање.

У овој парници из радног односа, према оцени овога суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба је поднета 23.08.2019. године.

Према образложењу побијане другостепене пресуде висина разлике од исплаћене до плате коју би тужилац остварио применом одредаба Закона о платама у државним органима и јавним службама, на основу налаза и мишљења вештака економско финансијске струке за период од августа 2016. године до августа 2019. године, износи 993.932,00 динара. Такса на тужбу је одређена у укупном износу од 39.239,00 динара (према налогу за плаћање судске таксе од 23.08.2018. године), што сходно Тарифном броју 1, став 1. тачка 4. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, бр.28/94...95/18), одговара вредности предмета спора у износу од 993.932,00 динара.

Одредбом члана 441. ЗПП је прописано, да, ревизија је дозвољена у парницима о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

-3-

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде, у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиоца ради исплате тражене разлике плате, као главног захтева (у конкретној ситуацији захтев ради уплате тражених доприноса не чини главни захтев), очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужиоца није дозвољена, на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу чл. 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић